

## **РЕШЕНИЕ**

**№ 223**

**гр. София, 21.11.2019 г.**

### **В ИМЕТО НА НАРОДА**

**Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети ноември, 2019 година, в състав:**

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛЕНА АВДЕВА**

**ЧЛЕНОВЕ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА  
НАДЕЖДА ТРИФОНОВА**

**При участието на секретаря ПЕТРОВА**

**В присъствието на прокурора АТАНАСОВА**

**изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д. 972/19 г.**

**и за да се произнесе, взе предвид следното:**

С присъда №117/18.04.19 г., постановена от ОС-Бургас /БОС/ по Н.Д.206/19 г., подсъдимият Д. С. К. е признат за виновен и осъден за извършено от него престъпление по чл.304 А вр.чл.304,ал.1 НК и вр.чл.58 А,ал.1 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, търпимо при първоначален общ режим, както и глоба в размер на 1 000 лв.

С решение №131/05.08.19 г.,постановено от АС-Бургас /БАС/ по В.Н.Д.136/19 г., присъдата е потвърдена в частта по определяне на наказанието. Изменението ѝ се състои единствено в преквалифициране на деянието по чл.304 А вр.чл.304,ал.1 НК във връзка с чл.18,ал.1 НК.

Срещу този съдебен акт е постъпила жалба от подсъдимия чрез неговия защитник, в която са релевирани съображения,свързани с наложеното на дееца наказание лишаване от свобода, в частност относно неприлагане нормата на чл.58 А,ал.4 НК /очевидно тя се има предвид, а не буквално изписаната в жалбата разпоредба на чл.58,ал.4 НК, каквато липсва в закона/. Моли се да бъде изменено наложеното наказание.

В съдебно заседание пред ВКС подсъдимият и неговият защитник се явяват и поддържат жалбата. Молят да се постанови решение,с което или да се

измени дължимото наказание в пробация по силата на чл.58 А,ал.4 НПК или ефективно наложеното такова лишаване от свобода да бъде намалено.

Представителят на ВКП настоява атакуваният съдебен акт да бъде оставен в сила.

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид жалбата и аргументацията по нея, като съобрази становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с материалите по делото в рамките на компетенциите си по чл.347 и сл.НПК, намира за установено следното:

Няма спор, че първостепенното съдебно производство е протекло по реда на чл.371,т.2 и сл.НПК. Няма спор,че решаващите инстанции поради това са били задължени да приложат разпоредбата на чл.58 А НК. Всъщност, единственият спор е дали законосъобразно е активирано налагането на наказание на основание чл.58 А,ал.1 НК или се е дължало произнасяне на основание чл.58 А,ал.4 НК. В този смисъл основното оплакване е за нарушаване на материалния закон, което рефлектира и върху такова за явна негова несправедливост /необосновано завишаване- по думите в сезирация настоящата инстанция документ/.

Видно от материалите по делото, касационната жалба е идентична с въззивната такава /включително и относно грешката по чл.58,ал.4 НК/. Второстепенният съд е дал отговори на всички изложени възражения по отношение на определеното от първата инстанция наказание, като е ангажирал и собствени съображения по релевираните въпроси. На практика пред този съдебен състав е налице повтаряне на идентични доводи, без никакво старание да се оборят тезите на БАС.

От стр. 13 до стр. 18 на обжалваното съдебно решение са обсъдени всички възможни обстоятелства, относими към категорията на отегчаващи и смекчаващи такива. Направен и стриктен анализ, от който е ясно какво е приетото съотношение между тези фактори. Разсъждавано е защо смекчаващите обстоятелства не могат да бъдат охарактеризирани като многобройни /а сред тях липсва и изключително такова/, когато и най-лекото,визирано в закона наказание,ще се окаже несъразмерно тежко, което да разреши обмисляне на нормата на чл.55 при определяне на наказанието. Всичките описани в жалбата фактори-съдействие, трудова ангажираност, ниска степен на обществена опасност на дееца- са получили вярна мотивна интерпретация.

Не се дължи намаляване на наказанието и спрямо наложеното такова

лишаване от свобода за срок от шест месеца. Действително, неговото изтърпяване е постановено да бъде ефективно, но няма и как да бъде другояче. С оглед съдебното минало на подсъдимия и неговото цялостно отношение към спазване на правовия ред при управление на МПС /което несъмнено има отношение и към конкретното производство за подкуп/, той очевидно трябва да бъде изолиран от обитаваното общество, за да преосмисли поведението си и да усети дължимите в негова връзка последици.

На последно място, но само в сферата на пълнота на процесуалното изследване по повод оплакването за несправедливо наложено наказание, трябва да се заяви, че въззивната инстанция е изменила присъдата на БОС, като е приела, че квалификацията на престъплението подкуп по чл.304 А вр.чл.304,ал.1 НК е във връзка с чл.18,ал.1 НК - опит. Въпреки това в касационната жалба не се отправя претенция за приложение на нормата на чл.58,б.А НК и този съд не намира основания за самостоятелно обсъждане. Казаното е независимо от отношението му по прилагането на материалния закон във връзка с опита за подкуп. Същото не следва да бъде излагано, тъй като приетото от БАС положение за касатора е по-благоприятно, а липсва и прокурорски протест в тази насока, по който да би могло да се разсъждава.

Водим от изложените съображения и на основание чл.354,ал.1,т.1 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение  
Р Е Ш И :

**ОСТАВЯ В СИЛА решение № 131/05.08.19 г., постановено от АС-Бургас по В.Н.Д. 136/19 г.**

**РЕШЕНИЕТО е окончателно.**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1)

2)